

Valistustyöhön

Kirj. William Ranta.

Motto: Joka työläisiä valistaa taitaa, eikä sitä tee, on hänelle rikokseksi luettava.

TIETÄMÄTTÖMYYS on ihmiskunnan pahin vihollinen." Tuo lause lie ollut joskus paikallaan, mutta enää ei se sitä ole, jos nim. puhutaan koko ihmiskunnasta. Tietämättömyys on *työväenluokan* pahin vihollinen, näin sen tulee kuulua. Nykyaikainen tiede ja keksinnöt ovat siinä määrin rikastuttaneet ihmisen elämän sisältöä, että ainoastaan lennokkaat mielenkuvitus voi luoda vielä saavuttamattomia päämääriä. Joku vuosikymmen sitten mahdottomana pidetyt unelmat ovat nyt toteutuneet. Nerokkaat ihmisaivot työskentelevät edelleen mukavuuksien luomisessa ihmistyön vähentämiseksi ja nautintojen lisäämiseksi. Jokainen vuosi lisätään uusia saavutuksia keksintöjen sarjaan. Ihminen, luomakunnan kruunu, on vapautumassa vuosituhansien raskaista ponnisteluista. Ihminen on pian ratkaiseva kysymyksen ikuisesta elämästä, nautinnosta ja onnesta. Nykyaikainen ihminen on poistava ne kiusalliset tekijät, jotka muinoin ovat elämänsä sumentaneet, ne ovat katovuodet, kuivuus, halla ja nälänhätä. Tiede on tullut ihmiskunnan avuksi ja se on siunannut ihmiset elintarpeilla kaikkina vuodenaikoina. Nyt olisi siis mahdollisuus hyvinvointi ja onni yleiseksi ihmiskunnassa tieteellisesti järjestää. Onko se?

"Maailma on suuri hullujenhuone," huudahti muuan kirjailija. Nyt, jos koskaan, on se sitä. Amerikan Yhdysvallat ovat "fronttiruuma" siinä suuressa laitoksessa, jota hullujenhuoneeksi kutsutaan. Mitä näemme täällä? Katsokaamme!

Näemme äärettömän rikkauden ja pohjattoman kurjuuden.

Näemme rikkaiden elostelijain rähmästeilyt, josta muodostuvat skandaalit täyttävät sanomalehdet.

Näemme laajentuvien rikosten sarjat, jotka järkyttävät yhteiskunnan perusteita.

Näemme murhamiehiä, varkaita ja pahantekijöitä, joille ei ole tilaa vankiloissa.

Näemme työttömien laumat, jotka tyyneinä paikasta toiseen ilman päämäärää vaeltavat.

Näemme leipälinjat, joissa yhteiskunnan kurjimmat murujansa odottavat.

Näemme politikoitsijain pelaavan kansakunnan rikkauksilla omaksi eduksensa.

Näemme alaspoljetun työväenluokan raatavan kahleorjan tavoin nälkäpalkalla luonnottoman pitkää työpäivää.

Näemme tuotannon anarkian ja anarkistinen tuotanto nykyajan tieteen luoman tuotantokoneiston avulla on viemässä sellaiseen sekasortoon, että hullujenhuoneen "fronttiruuman" nimi kuuluu meille.

Lukija, työläistoveri, oletko silmänyyt näitä seikkoja? Ehkä olet. Kenties olet tullut surulliseksi työväenluokan tulevaisuuteen nähden. Kenties olet pessimisti, joka toivottomana odottaa paikallaan. Ehkä olet toiminut työväenliikkeen mukana, sen edesauttamiseksi. Olet koettanut valistaa osatovereitasi, mutta näyttää kaikki menneen turhaan. Työväenluokan asema on niin kurja kuin mitä se on koskaan ollut. Työttömyys ja puute kasvavat. Järjestöt hajoavat. Puhujat eivät saa kuulijoita. Kokoushuoneet seisovat tyhjinä. Ennen niissä oli riehahtelevaa toimintaa.

Politikoitsijat valittavat laumojensa pienuutta. Vetoimuksia lähetetään ja julistuksia annetaan ulos. "Raatajat on koottava", näin niissä julistetaan.

Työväenjoukot pysyvät kylmästi sivussa. Niitä ei mikään voima pane liikkeelle ennenkuin tulee lopullinen pakko. Ne liikehtivät sitten kuin niitten elämää entisestään kiristetään ja heidän olemassaoloansa uhaataan. He heräävät unestansa vasta sitten, kun heidän vanhat traditsionsa ovat murskatut kappaleiksi; kun he huomaavat, että

he eivät voi saavuttaa onneansa yksilöinä; kun he huomaavat että heidän järjestönsä ei kestä taistelussa työnantajia vastaan; kun he huomaavat että hyvät valtiomiehet ovatkin *heille huonoja* valtiomiehiä ja kun he huomaavat että heidän *itsensä* on jotain toimittava, silloin on rauta kuuma ja silloin on taottava.

Mutta innostus ei yksin riitä, tarvitaan tietoja. Tarvitaan luokkatietoja ja niitä ei saa muuten kuin perinpohjaisen valistustyön kautta. Ensimmäinen tähti I. W. W:n leimassa tarkoittaa työväenluokan "valistusta," toinen sen "järjestämistä," kolmas "lopullista vapautta." Siis valistustyö on otettava toiminnan kohteeksi. Valistunut joukko järjestyy itsestään ja järjestynyt joukko vapauttaa itsensä.

Sotavuosina ja niiden jälkeen, vaikka I. W. W.-liitossa oli vain joitain kymmeniätuhansia jäseniä, oli se myrkyllinen pilleri Amerikan kapitalisteille. I. W. W:n jäsenistö oli aina sotajalalla. Sitä ei voitu lepyttää, eikä kesyttää. Sen jäsenistö oli suurelta osalta luokkatietoista ja taisteluhaluista. Sen jäsenistö agiteerasi teollisen järjestymisen puolesta yksinpä vankiloissakin.

Mutta muu työväestö ei ollut tietävinänissä. Vain harvat antoivat kannatuksensa I. W. W:n taisteluille. Ammattiunionit olivat nousukaudessaan. Työtä oli sodan jäleltä saatavissa. Hyvät poliitikot hurmasivat lennokkailla puheillaan, vetäen työläisten huomion pois todelliselta luokkataistelurenalta, teollisuuksista.

Aikaa on kulunut. Poliittiset puolueet ovat hajanaisia ja heikkoja, ne nimittäin, joita työläiset ovat tukeneet. Ammattiunionit ovat rappeutuneet ja jäsenmäärä suuresti laskenut. Työpäivät ovat pysyneet yhtä pitkänä ja työteho entisestään kiihtynyt. Palikat ovat laskeneet, laskien yhä. Kapita-

listien liikevoitot suurenevät päiväpäivältä. Markkinat eivät niele tavaroita ja teollisuus-pula on uhkaamassa.

Mikä on työväestön edessä? "Jumala tietää," vastasi entinen presidentti, Täft, kun häneltä kysyttiin: "mitä nälkäisten työläisten olisi tehtävä?" Mitä olisi tehtävä? Turvatako uudelleen vaalitaisteluun ja politiikkaan tai järjestyäkö uudelleen ammattiunioihin, vaikka ammatit ovat häviämässä? Työläiset voivat tehdä niin. Mutta sittenkään eivät he voi ratkaista taloudellista asemaansa, kuten tähänkään asti. Heidän täytyy järjestyä koko tuotantoa käsitävässä mittakaavassa, kaikki yhteen unioonininkuin kapitalistitkin. Tässä järjestämissä työssä on I. W. W.-liitto aina mukana ja jokaisen luokkatietoisen työläisen velvollisuus on tehdä parhaansa saadakseen orjatoverinsa käsittämään, että vain teollisuusunionien kautta voivat työläiset etunsa turvata ja myöskin voittaa riistäjänsä. Jos sekin koe epäonnistuu, silloin ei työläisillä ole tulevaisuutta, eikä niinollen työläiset tule vapauttaan saavuttamaan. Poliitikot eivät voi vapauttaa työläisiä, eikä edes parantaa heidän asemaansa. Ammattiunionit kylläkin ovat parantaneet omien jäseniensä asemaa, mutta järjestelmän ne haluavat säilyttää entisellään. Ei puhuttakaan vapaudesta tai työ-maitten kontrollista. Teollisuusunionien avulla työväestö voi vapauttaa itsensä tuotantolaitosten haltuunsa ottamisella ja niitä käyttämällä omaksi edukseen. Tietysti sitä voi joku epäillä, mutta kaikkia uusia aatteita on ensin epäilty ja sitten kokeiltu.

Nyt jo olisi aika kokeilla maailman suurinta yritystä, kansainvälistä teollisuustyöläisten liittoa. Sen aatteen eteen työskentelee vallankumousmiehet ja naiset, jotka todella ymmärtävät luokkataistelun merkityksen.

